

Reeds stijgt hij weer op en vervolgt dan in pijlsnelle vlucht den duif, die, een kleinen voorsprong hebbende, vlug opstijgt en zich nu boven den sperwer bevindt. Maar ook deze cirkelt weer op en tracht hooger te komen dan Zilverwit.

Door de reeds achter hem liggende tocht vermoeid, zal Zilverwit den strijd moeten verliezen. Maar dan komt de redding. Een vlucht torenkraaien, van het veld huiswaarts keerende, komt voorbij en hun algemeenen vijand, den sperwer, ziende, schieten zij op hem aan, bedreigen hem met hun sterke snavels en terwijl zij onder hevig gekrijsch den roover het bosch injagen, vervolgt de duif zijn weg en is gered.

Daar doemen aan de kim kerktorens en daken op en Zilverwit ziet bekende punten. Een groote vreugde doet hem de matte wieken sneller bewegen, met een laatste krachtsinspanning vliegt hij voort en strijkt ten slotte neer op den ouden til, die reeds zoo lang op hem wachtte.

De meester van Zilverwit is heel trotsch op zijn vogel, die als eerste aankwam en den wedstrijd voor hem won.

Voortaan noemde hij hem „de Kampioen van de Lucht”.

Het drukfoutenduiveltje.

Heb je weleens van dat duiveltje gehoord? Nu, wij menschen, die voor jullie schrijven, krijgen er soms kippevel van.

Daar had ik zoo'n smakelijke beschrijving neergeschreven van een twaalfuurtje en daar lees ik, toen alles goed en wel gedrukt is: Een broodje met kalfsleer. Wat zal dat lekker geweest zijn!

En ik wou eens heel mooi een Arabier beschrijven en zie, daar lees ik in het gedrukte verhaal: Een Arabier met een omelet om zijn hals. Ik had natuurlijk een Amulet bedoeld.

En toen ik eens knap over aardrijkskunde wou vertellen en redeneerde over de temperatuur van de aard-oppervlakte komt er te staan; van de aardappelvlakte.

Een school wil ik extra prijzen en schrijf, dat ze je daar zooveel nuttige kennis bijbrengen.

Maar er komt in het boek: Nullige kennis.

Is dat nu niet om van te schrikken?

Nannie van Wehl.